

## Arrest

nr. 337 996 van 17 december 2025  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 december 2025.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 december 2021 België binnen en verzoekt op 3 januari 2022 om internationale bescherming. Op 31 maart 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 297 160 van 17 november 2023 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 2 mei 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

*In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw<sup>(1)</sup>, die verklaart te heten<sup>(1)</sup>,*

*(...)*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>(2)</sup>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 04.04.2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 17.11.2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 29.12.2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.*

*In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:*

#### **Hoger belang van het kind**

*Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.*

#### **Gezins- en familieleven**

*Betrokkene verblijft in België met zijn partner en de minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.*

*Betrokkene verklaarde dat meerderjarige zus in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.*

#### **Gezondheidstoestand**

*Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u*

*daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.  
(...)"*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

## 3. Onderzoek van het beroep

### 3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.*

*Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).*

*2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Colombia. Verzoeker werd geboren op (...) 1993 te Madrid (Colombia). Verzoeker diende Colombia evenwel te verlaten op 28 december 2021. Verzoeker kwam naar België toe en arriveerden alhier op 29 december 2021. Hij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 3 januari 2022.*

*Hij keerde derhalve – sinds 28 december 2021 – niet meer terug naar zijn land van herkomst.*

*De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten, met name Colombia.*

*De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:*

*"(...)"*

*Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.*

*3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.*

*In de vermelde motieven wordt immers niet verwezen naar de lange duurtijd sinds de verzoekende partij Colombia verliet, zijn verblijf in België, het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Colombia en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar Colombia.*

*Verzoeker heeft de nationaliteit van Colombia. Verzoeker werd geboren op (...) 1993 te Madrid (Colombia). Verzoeker diende Colombia evenwel te verlaten op 28 december 2021. Verzoeker kwam naar België toe en arriveerden alhier op 29 december 2021. Hij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 3 januari 2022.*

*Verzoeker verbleef sindsdien onafgebroken in België. In deze periode heeft verzoeker een belangrijk privéleven (sociale bindingen) tot stand gebracht, dewelke actueel centraal staan in het leven van verzoeker. Verzoeker verloor zijn band met Colombia, gelet op de langdurige afwezigheid uit Colombia sinds 28 december 2021. Hij heeft er geen inkomen of huisvesting en is vervreemd geraakt van Colombia. De familie van verzoeker is niet in staat om in te staan voor het levensonderhoud van verzoeker.*

*Verzoeker zou bij een terugkeer worden beschouwd als een buitenstaander, zonder enig (adequaat) netwerk om hem op te vangen. De verzoekende partij dreigt derhalve in een situatie van extreme armoede terecht te komen bij een (gedwongen) terugkeer naar Colombia, in strijd met artikel 3 EVRM.*

*Met deze (gekende) situatie van verzoeker werd door verweerder geen rekening gehouden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Hierover is geen motief vermeld in de bestreden beslissing.*

*De gegeven motivering stelt de verzoekende partij dan ook niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Colombia werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.*

*De bestreden beslissing schendt hierom de formele motiveringsverplichting.*

*De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.*

*Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).*

*Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.*

*Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

*4. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde ingegaan om het hoger belang van het kind (stuk 1, pagina 1), doordat verzoeker twee in België verblijvende minderjarige kinderen heeft (samen met zijn partner):*

*(...)*

*Verzoeker heeft twee minderjarige kinderen: L. S. S. P. (...) (geboren in 2009) en L. J. G. S. (...) (geboren in 2014). Verzoeker is samenwonend met zijn minderjarige kinderen, samen met zijn partner Y. J. S. P. (...). Ook in Colombia was het gezin samen woonachtig, in een appartement in een wooncomplex in Prados de Madrid. Zij verlieten Colombia gezamenlijk op 28 december 2019 en reisden samen naar België toe. Ook in België is het gezin steeds samen woonachtig geweest.*

*Door de bestreden beslissing, waarbij een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd aan de vader van de minderjarige kinderen, worden de banden tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen ernstig geschaad. Verzoeker verliest hierdoor de mogelijkheid om de banden die hij heeft met zijn kinderen verder op te bouwen, hetgeen immers bijzonder moeilijk is vanuit Colombia. Daarnaast zouden ook de minderjarige kinderen zelf de mogelijkheid verliezen om bij hun vader te blijven en door hun vader te worden verzorgd, waarmee geen rekening werd gehouden door de gemachtigde.*

*Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn. Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd. Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden. Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders.*

*Deze rechten worden ernstig beknot, doordat zowel verzoeker als de minderjarige kinderen hun band en de mogelijkheid om hun binding te versterken ernstig belemmerd zien door een (gedwongen) terugkeer naar Colombia.*

*De bestreden beslissing heeft bovendien enkel betrekking op verzoeker zelf. De minderjarige kinderen worden in de bestreden beslissing niet opgedragen om, samen met hun vader, het grondgebied te verlaten. Enkel de vader zelf verkrijgt een verwijderingsmaatregel opgelegd door de bestreden beslissing. Dat de minderjarige kinderen een aparte beslissing zouden verkregen hebben om het grondgebied te verlaten, doet hieraan geen afbreuk. Dit betreft immers een zelfstandige (autonome) beslissing. Er blijkt ook niet dat beide beslissingen met elkaar in verband staan of afhankelijk zijn van elkaar. Hierdoor kan verzoeker (gedwongen) worden verwijderd naar Colombia, ongeacht de uitvoering van de beslissing die zou genomen zijn ten aanzien van de minderjarige kinderen. De “gezinskern” wordt door deze handelwijze van verweerder niet behouden.*

*Een scheiding van verzoeker met zijn minderjarige kinderen zou een onevenredige inmenging en dus een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), alsmede van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

*Omwille van deze redenen, dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”*

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten omdat zijn “*regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is*”. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen van verzoeker, met het gezins- en familieleven van verzoeker in België met zijn partner en minderjarige kinderen en zijn meerderjarige zus, en met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij hekelt dat in de bestreden beslissing geen enkel motief te vinden is over zijn persoonlijke situatie, waarbij hij (onder meer) wijst op de lange duurtijd sinds hij Colombia verliet en de daarmee gepaard gaande vervreemding, zijn verblijf in België, het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Colombia en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar Colombia. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker deze elementen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment had ingeroepen als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Colombia, zodat niet wordt ingezien waarom hierover in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd. Bovendien beperkt verzoeker zich wat betreft “*het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Colombia en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar Colombia*” tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, zodat niet wordt ingezien – en verzoeker licht niet toe – welk belang verzoeker erbij zou hebben dat hierover in het thans bestreden bevel bijkomend motieven zouden moeten worden opgenomen. Hetzelfde kan worden gesteld over het “*belangrijk privéleven (sociale bindingen)*” dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België zou hebben “*tot stand gebracht*”.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij dient terug te keren naar Colombia, wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (*cf.* RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter te stellen dat hij geen financiële middelen en huisvesting en geen familiaal en/of sociaal netwerk heeft in Colombia en dat hij bij een terugkeer naar Colombia zal worden beschouwd als een buitenstaander en bijgevolg dreigt *“in een situatie van extreme armoede terecht te komen”*, zonder deze beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker maakte van deze vrees overigens ook geen gewag in het kader van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker met zijn partner en minderjarige kinderen een gezin vormt.

Dit neemt niet weg dat verzoeker en zijn partner en kinderen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing, die dus geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, kan daarom niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast

moet worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*). De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het gezinsleven van verzoeker in het gedrang komt nu verzoeker, zijn partner en zijn minderjarige kinderen allen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders die voor hen zorgen. Dit impliceert dat wanneer deze ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, deze ouders zich hierbij dienen te laten vergezellen door de jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij met deze evidentie rekening heeft gehouden door ook ten aanzien van de partner van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13 *quinquies*) te nemen en op dit bevel ook de gegevens van de twee kinderen te vermelden en, net zoals in de bestreden beslissing, uitdrukkelijk te motiveren dat de gezinskern behouden blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, maakt de bestreden beslissing het verzoeker en zijn partner en minderjarige kinderen bijgevolg niet onmogelijk om verder samen te leven. Dat de gegevens van de minderjarige kinderen enkel vermeld worden op het ten aanzien van de partner van verzoeker genomen bevel doet hieraan niet de minste afbreuk. Zijn partner en kinderen kunnen, indien zij dat wensen en zij daadwerkelijk een gezinsleven vormen met verzoeker, samen met verzoeker terugkeren naar Colombia.

Voorts betwist verzoeker niet dat zijn meerderjarige zus die in België verblijft niet tot zijn gezinskern behoort, noch dat er geen gezinsleven vermoed wordt tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Dergelijke elementen worden *in casu* door verzoeker niet aangetoond en blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Wat zijn privéleven betreft, wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij sinds 29 december 2021 onafgebroken in België verblijft en in deze periode *“een belangrijk privéleven (sociale bindingen) tot stand (heeft) gebracht, dewelke actueel centraal staan”* in zijn leven. Hij laat evenwel na *in concreto* te verduidelijken waaruit deze sociale bindingen bestaan, laat staan dat hij dit privéleven staft en aantoon dat de door hem opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* licht verzoeker nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

De beschouwingen van verzoeker geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 3, 6, 7 of 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 – bepalingen die bovendien geen directe werking hebben (cf. RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554) –, blijkt evenmin.

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er (onder meer) wordt overwogen dat het *“in het hoger belang van het minderjarig kind (is) om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten”*, dat het recht op onderwijs niet absoluut is en geenszins automatisch recht op verblijf geeft, dat verzoeker *“steeds gebruik (kan) maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar”*, dat verzoeker, zijn partner en zijn minderjarige kinderen allen het voorwerp uitmaken van een

bevel om het grondgebied te verlaten, zodat “*de gezinskern behouden (blijft) bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf*”, dat de meerderjarige zus van verzoeker die in België verblijft niet tot de gezinskern van verzoeker behoort en er geen gezinsleven vermoed wordt tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen, en dat er geen medische elementen in het dossier zijn die een verwijdering in de weg staan.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van zijn “*persoonlijke situatie*” impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder de punten 3.3.2.1. en 3.3.2.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van zijn vrees voor folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en zijn gezinsleven met zijn partner en minderjarige kinderen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de lange duur van het verblijf en de sociale bindingen van verzoeker in België en de lange afwezigheid van verzoeker uit Colombia en de daarmee gepaard gaande vervreemding verband houden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftieng door:



D. DE BRUYN,

I. VERLOOY,

De griffier,

I. VERLOOY

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN